

SLÆGTNINGERNE

af Henriette Nielsen.

(1849. Det kgl. Theater.)

Allegretto. **Pigerne.**

Melodi af Forfatterinden.

I.

V.1. Fa - nø ak Fa - nø, ej hvor er da skjen! hvid er din Strandbred, din Bøl - ge saa

grøn; hvor er de Bak - ker og hvor er de Skjær, hvor er det

Fly - ve - sand hvid're end her! Hvor er det Fly - ve - sand hvid're end her!

V.2.

Se vi til Fuglen, som rejste hvert Aar
Kom dog tilbage hver evigste Vaar,
Men den det gjorde, om ikke dens Lyst
||: Trak den dog helst til vor sandede Kyst. :||

V.3.

Fans! aa Fans! ja du er skjen!
Hvid er din Strandbred, din Bølge saa grøn!
Hjemstavn! ak Hjemstavn! ja sikkert jeg tror
||: Du er det fagreste Land paa vor Jord! :||

Allegretto. **Dick.**

Mel. af Forf.

II.

Hush, hush, hush, my child, my dear, fa - ther, mo - ther;

are not here hush, hush, hush! and lul - lu bye. Fond - ly

sleep for he - re am I. Hush, hush, hush, hush, hush, hush.

Allegretto.

Weyse., Faruk:
cresc.

III.

P
segue

Helen.

V.1. Her - re, se Dem rundt om

crescendo.

mf

kring. Al - le, al - le Verd - sens Ting just i - dag om Løk - ken spaar, naar man

Teg - ne ne for - staar. Se kun Myg - ge svar - men der! det be ty - der stil - le

Howard.

Helen.

Vejr! Stil - le Vejr! Ja Bø - ren bli - de Fi - sker - man - den vel maa li - de, u - den

Fa - re, u - den Frygt han sin Dont da pas - ser trygt! Ser de, Her - re, for at

Howard.

spaa maa man sli - ge Tegn for staa. Hvad for Tan - ker, hvad for Sprog! mon jeg

ej mig self be - drog.

V. 2.

HELEN. Se den hvide Stribe hist!
 HOWARD. Na? en Sky? HELEN. En Sky! Javist
 Ser De ej paa Bølgens Top
 Vugger den saa ned, saa op!
 Det er jo en Fuglehær!
 Den er Fiskestimlen nær.
 Ja, den hvide Flok forkynder,
 At Makreler, Torsk og Flynder
 Snart i stort i broget Tal
 Her paa Stranden spille skal.
 Eja, eja! Hvilken Lyst
 Rigdom ligger til vor Kyst!
 Eja, eja! saadan maa
 Fuglens Væsen man forstaa. .
 HOWARD. Hvad jeg hører, hvad jeg ser
 Mig forbauser mer og mer.

pan een gang.

Allegretto.

Dansk Folkemelodi(frit.)

IV. **Jens.**

V. 1. Min sø-de lille Pi-ge, jeg el-sker Dig saa in-derlig! Du kan vel sagtens si-ge, det er ej Nyt for Dig.

Helen. Aa Sø-len er ej heller ny, dog tyk-kes den os saa, hvergang den fra sin Morgensky saa dej-lic monne gaa.
Jens. Min Ta-le er ej Sø-len lig, nej El-len sig ej saa, men hvis den el-lers hø-ver Dig, saa svar mig nu der, paa.

V. 2.

HELEN. Aa Jens min Hjært-skjære.
 Jeg elsker Dig saa inderlig!
 Det kan ej heller være
 En Nyhed stor for Dig.

JENS. Nej, Ellen nej, jeg ved det vel,
 Men si't enda igjen

HELEN. Jeg elsker Dig saa inderlig
 Min lille søde Ven.

JENS. Ja Ellen! Du gjør vel deri,
 Du elsker som Du bør;
 Derfor er jeg frimodelig
 Naar Præsten engang spør:

V. 3.

JENS. „ Er det Din rette Mening,
 At denne Pige Du attraar
 Til Ægteskabs-Forening,
 Der ved Din Side staar? “

HELEN. „ Og er der ingen Anden,
 Du givet har Din Tro? “

JENS. Nej Ellen, nej for Fanden —

HELEN. Nu Præsten spørger jo
 „ Er der ingen Anden

Du givet har Din Tro? “

JENS. „ Hr Pastor, nej min Sandten!
 Jeg gav den ej til To. “

(siger:) Men hør nu vil jeg være Præst!

V. 4.

JENS. „ Velagted lille Pige,
 Som denne gode Karl attraar,
 Kan Du med Sunden sige,
 Ej Anden fik Dit Ord. “

HELEN. Aa ja saamænd Hr Pastor for
 Ej Andre talte om,
 Jens Ott'sen var den Første
 Og Bueste, som kom.

JENS. (klænde sig bag Øret.) Nej, hør Ellen! det — det kræmker mig.

HELEN. Hvordan kan det kræmke Dig? **JENS.** Naar Du har taget
 mig, fordi der ingen Anden kom, saa — naar jeg er borte og der kom-
 mer En med en Smule mer mellem Hænderne, saa — saa ta'r Du vel ham.

HELEN. Nej — saadan mente jeg ikke. **JENS.** Hvad var da Din Mening?

HELEN. Hr. Præst! om hele Sognet kom
 For at begjære mig,
 Jens Ott'sen ene tog jeg,
 Han er saa yndelig.

Allegretto. Helen. Howard. Helen. Mel. af Forf.

V. *V.1.* Mang - foldig Tak! Ej ej jeg be - r Vi er jo i Fa - mil - je. Nej! Herre jeg Dem

dolce.

tak - ked kun for De - res go - de Vil - je! Mig sy - nes, da jeg op - født er til den - ne Le - ve -

Kirsten.

maa - de, saa er det bedst jeg bli - ver her; det vil jeg Dem til - raa - de. *dolce.* Hun men - ner, da hun

op - født er til vo - res Le - ve maa - de, saa er det bedst hun bli - ver her, hun vil Dem høf - ligt raa - de.

V.2

HOWARD. Mangfoldig Tak for Deres Raad
Jeg skal den overtænke.

HELEN. O Herre, ja! ifald De vil,
Det skal Dem aldrig krænke.
Hvis De vil lade mig i Fred
Og Dem i Venskab fjerne,
Mit lille Smykke tag kun med
Jeg giver det saa gjerne.

KIRSTEN. Hun mener, hvis De vil i Fred
Og Venskab Dem bortfjerne,
Den lille Guldknap, — som de ved,
Hun giver Dem saa gjerne.

V.3.

HOWARD. Betænk, betænk, jeg rejser did,
Hvor tusind Glæder vinker;
Vi gjøre Hus! vi kjøre ud
Med Topper og med Blinker.
Mig vinker Englands Kongestad
Jeg straks min Sejl vil hejse!

HELEN. Ja Herre! derom just jeg bad,
Og Lykke da paa Rejse.

KIRSTEN. Hun mener, at — hun mener — hm!

Andantino.

Sang af Fiskerne.

Mel. af Forf.

VI.

V.1. Vi brin-ge her det ful-de Dræt! hal-ud! hal-ud! hal-ud!

Ved Lyk-kens Huld blev Baa-den fuld, og Ar-men styr-ked Gud.

V.2.

Nu Brænding=Seen gennemskjær!
 Halud! halud! halud!
 ¶ Saa lige paa,
 At vel kan gaa!
 Sej! op med Roret nu! :||

V.3.

Nu sagte! sagte! Farten stop!
 Sej saa! sej saa! sej saa!
 ¶ Nu fremmest Mand,
 Stræk ud din Hand,
 Du Stødet tage maa. :||

Allegretto.

Kirsten.

Mel. af Forf.

VII.

V.1. Først drog jeg frem af Skri-net to sil-ke-sye-de Sko. Der fand-tes al-drig

skjen-ne-re for no-gen Jom-fru-fod. Nej, nej, nej! nej, nej, nej, nej! for no-gen Jom-fru-fod.

V.2.

HELEN. Lad Voden passe nok saa net
 Den silkesyede Sko;
 Min Gang dog falder vel saa let
 Naar ingen jeg har paa.
 ¶ Ja, ja, ja! :||
 Naar ingen jeg har paa.

V.3.

KIRSTEN. Saa drog jeg op en Kaabe skjen
 Af ægtefarvet Blaa.
 Med Bræmmer om saa dejlig
 Som aldrig før Dusaa.
 ¶ Nej, nej, nej! :||
 Som aldrig før Dusaa.

V. 4.

HELEN. Lad Kaaben være nok saa skjøn
 Og Bræmmen nok saa fin:
 Jeg aldrig bytter den
 Med bundne Trøjen min.
 ||: Nej, nej, nej! :||
 Med bundne Trøjen min.

V. 5.

KIRSTEN. Saa tog jeg op en Fjederhat
 Med Baand og Spænde paa,
 Som stolte Fruer brage den,
 Naar de til Kirken gaa.
 ||: Ja, ja, ja! :||
 Naar de til Kirken gaa.

V. 6.

HELEN. Hvad passer mig en Fjederhat?
 Min Hue glat og rund
 Var aldrig mig saa kjær, saa kjær
 Som just i denne Stund!
 ||: Nej, nej, nej! :||
 Som just i denne Stund!

Chor af Qvinder.

„Stille Nacht! Heilige Nacht!“

VIII.

V. 1. Go - de Ba - ron! Go - de Ba - ron! Høj - e Ba - ron!
 Høj - e Ba - ron! Hør vor Bøn og vor kla - gen - de Ton! Lad dem be - væ - ges, o
 høj - e Ba - ron! El - len lad hos os bli ve! El - len lad bli - ve hos os!

V. 2.

HOWARD. ||: Underlig Børn :||
 ||: Singular Smaa :||
 Tro I Miss Helen her længer skal gaa
 At passe Gaas og med Træsko'ne paa,
 ||: Og spise stegte Kartofler
 Stegte i Aske besides. :||

V. 3.

PIGERNE. ||: Høje Baron! :||
 ||: Herre saa god :||
 Hør dog vor Klage, o vær dog saa god
 HOWARD. Nej lille Piger!—
 PIGERNE. O staa ej imod!
 Ellen lad hos os blive!
 Ellen lad blive her!
 DICK. No, no lille Piger,
 Miss can slet ej blive her!
 Of Of! smukke Piger!
 Dick vill him self blive her!

Allegretto. Jens.

Mel. af Forf.

IX.

V.1. Far-vel du Hus, hvor min Fa-der bor, hvor først jeg sku-ed den ly-se Jord. Far-vel For-æl-dre, som os op-drog. Og
Helen. V.2. Som Jen han si-ger, jeg si-ger og Far-vel For-æl-dre, som os op-drog. Og

vel For-æl-dre I kjæ-re To, som var min Barndom saa huld og tro. Saa huld og tro, saa huld og tro,
at vi en-der vort un-ge Liv saa yn-ke-lig her, det os til-giv. Det os til-giv! det os til-giv!

V.3.

JENS. Farvel I Bakker! farvel du Strand.
Jeg ridset har i det hvide Sand
Farvel til Verden! farvel nu Hvor,
Som var Jens Ott'sen og Ellen kjær.

BEGGE. ¶: Os begge kjær. ¶:

V.4.

HELEN. Som Jens han siger, jeg siger med
Farvel til Verden, og saa afsted!
Den Sti, han vælger, jeg vandrer glad,
Hvad Vej han tager, vi følges ad.

BEGGE. ¶: Vi følges ad! ¶:

Andantino. Helen.

Mel. af Forf.

X.

V.1. Lær-ken un-der sin Lyng-top brun tyk-kes sig rig og glad.
Ma-gen sti-ger mod høj-en Skye synger sit bed-ste Kvad.

Pigerne

Her-re kan De den Fryd for-staa? Saa var de vant fra de var smaa!
Saa var de vant fra de var smaa.

V.2.

HELEN. Lærken kom i det rige Buur
Buret var Perler og Glas,
Selv var den smykket, — smykket ja ja —
Den døde af al den Stads.
Herre kan De dens Sorg forstaa?
Den var jo skilt fra Magen smaa.
PIGERNE. Den var jo skilt fra Magen maa.

V.3.

HELEN. Lærken, Herre, det er jeg selv,
De har det gyldne Buur,
Her er min Rede, min Mage, min Fryd
Alt efter min Natur.
Herre kan de mig nu forstaa?
Vi hørte sammen fra vi var smaa
PIGERNE. De hørte sammen fra de var smaa.

Allegretto.

XI.

Aa kjære Herr Ba - ron, saa god, vi si - ge Dem saa man-gen Tak, at

Svend.

De os El - len o - ver - lod og Rej - sen blev til Snak. De kun - de hand - let med Ret og Skjel hel

Kirsten.

an - der - le - des ved vi vel. Men al - drig mer til Guds Be - hag, end De har gjort i Dag.

Ror.

De kun - de hand - let med Ret og Skjel hel an - der - le - des ved vi vel; men al - drig mer til vort Be - hag, end

De har gjort i Dag

FINE.